

Educația în artă și științe

Sabat după-amiază

Text de memorat: „_____ spun slava lui Dumnezeu și _____ lor vestește lucrarea mâinilor Lui.” (Psalmii 19:1)

Educația include ceea ce poartă denumirea de „arte și științe”. Dar ce implică învățarea sau predarea lor din perspectivă biblică? Punem la dispoziție pur și simplu versete selectate din Biblie care se referă, de exemplu, la un aspect specific al medicinei moderne sau al istoriei artei? Făcând astfel, putem asocia lecțiile noastre practice cu puterea uimitoare a lui Dumnezeu de a crea lumea noastră complexă. Dar o simplă înglobare a Scripturilor într-o lecție dintr-un manual este doar o mică parte din adevărata educație, cea care este salvatoare și răscumpărătoare.

Pentru ca un asemenea tip de educație să funcționeze cu adevărat, avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu care să inspire învățătura din fiecare materie, de la cele umaniste până la cele despre biologia moleculară. Fără el, putem pierde din vedere măreția lui Dumnezeu, suveranitatea Lui în calitatea Sa de Creator și Susținător al lumii noastre. Învățând să vedem cum privește Dumnezeu la creația Sa, ca fiind unitară și cu un scop, ne apropiem de înțelegerea modului în care anumite domenii ar putea și ar trebui să fie predate.

În această săptămână vom studia anumite principii cuprinse în modul în care pot fi predate artele și științele din perspectiva creștină asupra lumii.

Există dovezi despre Dumnezeu cel viu în toată creația Lui. Această afirmație a fost repetată atât de des, încât a devenit un clișeu. Dar, dacă ne gândim cât suflet a pus Dumnezeu în crearea acestei lumi pe care oamenii au ajuns să o strice, ne putem apropia de modul în care pot fi predate cel mai bine artele și științele.

Să luăm ca exemplu perioada de sarcină. Biologia ne spune că noua și inteligenta viață umană apare dintr-un ovul fertilizat și se dezvoltă până atinge o gestație completă după nouă luni. Dovezile despre un Creator iubitor se găsesc și aici. Bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu poate fi văzută în faptul că fătul se dezvoltă chiar sub bătăile constante ale inimii mamei. Pe măsură ce el crește, la fel se întâmplă și cu abdomenul mamei, care este sub ochii ei. Viitoarea mamă este mereu conștientă de copilul ei, îl simte, la fel cum Tatăl nostru creștinește în fiecare clipă ce se întâmplă cu copiii Lui.

1. Cum prezintă Scripturile evidența prezenței Creatorului în lucrarea Sa?

Romani 1:18-21 _____

Psalmii 19:1-6 _____

Neemia 9:6 _____

Chiar și după șase mii de ani de păcat și după mii de ani de la potop, există dovezi copleșitoare nu doar că Dumnezeu este Creatorul nostru, ci și despre puterea, iubirea și mărinimia Sa. De fapt, El este atât de puternic, încât Pavel afirmă că aceia care Îl resping „nu se pot dezvinovăți” în ziua judecății, deoarece se poate afla suficient despre El din ceea ce El a făcut. Cu alte cuvinte, nu se pot scuza că nu au știut! Cât este de important ca educația creștină în domeniul artelor și al științelor să pornească întotdeauna de la premisa că Dumnezeu este Creatorul și Susținătorul a tot ce există, mai ales într-un timp în care mulți oameni au ajuns să se închine creației mai degrabă decât Creatorului!

Până la urmă, toate ideologiile și presupunerile care Îl neagă sau Îl exclud pe Dumnezeu nu pot să conducă decât la rătăcire. Educația seculară pornește aproape în exclusivitate de la premisa că nu există Dumnezeu; educația creștină nu trebuie să cadă în capcana aceasta și nici să funcționeze, chiar mai subtil, cu principii care se bazează pe ipoteza că Dumnezeu nu există. În ambele cazuri, oamenii vor ajunge în rătăcire.

2. Cum înțelegem conceptul de „podoabe sfinte” (în engl.: „frumusețea sfințeniei”)? Ce ar trebui să însemne pentru un creștin și ce impact ar trebui să aibă asupra lui conceptul de „frumusețe a sfințeniei” în contextul artelor și științei?

Psalmii 96:9 _____

Deși se spune că frumusețea este în ochii celui care privește, nu trebuie să uităm cine este Cel care a creat ochii, ca să începem cu începutul (vezi Proverbele 20:12). Cu toate că trebuie să fim atenți să nu ne închinăm la creația în sine, noi putem învăța despre Dumnezeu și efectiv despre dragostea Lui pentru frumos, de la frumusețea creației. Dacă lumea noastră căzută arată încă frumos, cine își poate imagina cum trebuie să fi arătat înainte de cădere? Iar aceasta ne învață că Dumnezeu este într-adevăr Creatorul frumosului.

Prin urmare, studiile despre arte și științe pot și trebuie să ne apropie mai mult de caracterul și de inima lui Dumnezeu. Întrucât suntem o parte a operei lui Dumnezeu și a fenomenului științific, noi putem de asemenea învăța mai mult despre identitatea noastră în Hristos.

„Dumnezeu ar dori ca fiii Săi să aprecieze lucrările Sale și să-și găsească plăcerea în frumusețea simplă și liniștitoare cu care El a împodobit căminul nostru pământesc. El este un iubitor al frumosului și, mai presus de orice atracție exterioară, iubește frumusețea caracterului. El ar dori ca noi să cultivăm curăția și simplitatea, acest farmec tăcut al florilor.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 85

3. De ce frumusețea în sine nu este neapărat un lucru bun sau sfânt?

Geneza 3:6 _____

Vezi și Proverbele 6:25; 31:30.

Noi avem un dușman care denaturează toate lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu și abuzează de ele. Nu ar trebui deci să ne surprindă că și frumusețea și noțiunile de frumusețe pot fi folosite împotriva noastră. Astfel, mai ales în ce privește artele, educația creștină sub călăuzirea Scripturilor trebuie să ne învețe să fim atenți și să înțelegem că nu tot ce este frumos este neapărat bun sau sfânt.

Ce lucruri frumoase nu sunt neapărat sfinte sau bune? Ce lucruri frumoase pot deveni necurate și rele în funcție de circumstanțe? Cum facem distincția?

Știm că, în domeniul artelor și al filozofiei, lumea noastră are multe lucruri care nu îl onorează pe Dumnezeu. Mulți susțin că un creștin nu ar trebui nici măcar să pătrundă în aceste domenii. Creștinii adventiști de ziua a șaptea trebuie să își analizeze cu mare atenție propriile afaceri în anumite industrii, în comerț și servicii și în furnizarea de conținut pentru anumite canale media.

4. Ce instrucțiuni oferă Pavel cu privire la ce fel de preocupări să aprobăm și ce preocupări să evităm?

1 Timotei 6:9-21

Pavel ne avertizează și cu privire la „împotrivirile științei pe nedrept numite astfel”. Deși astăzi multe lucruri sunt altfel decât pe vremea lui Pavel, principiul este încă aplicabil. Gândește-te la toată informația, învățătura și convingerile, nu doar din prezent, ci și de-a lungul istoriei omenirii, care au fost complet greșite. Într-adevăr, oamenii pot să fie specialiști în arta de a greși!

Au fost folosite unele noțiuni de matematică și știință pentru a sprijini concepția geocentrică (pământul în centrul universului), chiar dacă s-a dovedit a fi greșită aproape în toate amănunțele. Așadar, am putea spune că această învățătură a fost cu siguranță „pe nedrept numită astfel”.

De exemplu, științele biologice se bazează astăzi pe presupunerea că viața a început cu miliarde de ani în urmă, din întâmplare, fără Dumnezeu și fără un scop. În același timp, a apărut un volum incredibil de literatură științifică complicată și detaliată, bazată pe această învățătură. Iată cum oamenii pot deveni „specialiști în idei greșite”.

5. Cum ar trebui să fie armonizată educația creștină cu viziunea biblică despre înțelepciune?

Proverbele, capitolul 1 _____

Biblia face o distincție tranșantă între nebunie și înțelepciune. Cartea Proverbele ne reamintește despre pericolele comportamentului nesăbuit și ale întovărășirii cu cei lipsiți de înțelepciune. Distincția este clară: Dumnezeu dorește ca poporul Lui să caute înțelepciunea, s-o păstreze și să fie plin de ea.

Elevii școlilor de artă și știință își folosesc talentele pentru a dobândi cunoștință și a excela în studiile lor. Cei care predau aceste materii fac la fel. Noi putem fi capabili de genialitate artistică și de descoperiri științifice datorită cunoașterii și abilităților.

Și totuși, ce înseamnă cu adevărat cunoașterea artelor și a științei dintr-o perspectivă creștină, dacă aceasta nu implică înțelegerea diferenței dintre corect și greșit, bine și rău, adevăr și rătăcire? De exemplu, tot ce trebuie să facă cineva este să citească puțin despre viața unor oameni care sunt considerați cei mai mari artiști ai lumii pentru a vedea că înzestrarea cu talente și abilități uimitoare nu echivalează cu o viață morală și integră. S-ar putea susține și faptul că marii oameni de știință implicați în lucrarea de realizare a armelor biologice și chimice de distrugere în masă pot să fie foarte instruiți și foarte înzestrați. Dar care sunt roadele muncii lor? După cum s-a afirmat anterior, cunoașterea în sine nu este în mod necesar un lucru bun.

6. Care este cheia adevăratei educații?

Proverbele 1:7 _____

Un ateu care studiază universul și forțele fizice care se manifestă în el, câștigător al Premiului Nobel, a scris: „Cu cât universul pare mai ușor de înțeles, cu atât pare și mai fără rost.” Cum poate cunoașterea în ea însăși să fie nu doar lipsită de sens, ci, chiar mai rău, să conducă la erori grave?

7. Biblia spune că Dumnezeu nu este doar Creator, ci și Susținător al tuturor formelor de viață. Cunoscând acest adevăr important, cum ar trebui să înțelegem artele și științele?

Iov 38:4-12,37-41

„Mulți învață că materia are energie vitală, că materiei îi sunt date anumite proprietăți și apoi ea este lăsată să acționeze prin propria energie; că lucrurile din natură sunt conduse în armonie cu niște legi fixe, în care nici chiar Dumnezeu nu poate interveni. Aceasta este o falsă știință și nu este susținută de Cuvântul lui Dumnezeu. Natura este la dispoziția Creatorului ei. ... Natura mărturisește despre o inteligență, o prezență, o energie activă, care lucrează în și prin legile ei. În natură se vedește continua lucrare a Tatălui și a Fiului. Hristos spune: «Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez» (Ioan 5:17).” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 114

Din nefericire, o mare parte din știință se bazează pe ipoteze ateiste și materialiste. Un om de știință ar putea privi ceva foarte frumos, cu cel mai înalt grad de complexitate, sau chiar o îmbinare a celor două, și totuși să susțină că a apărut la întâmplare, fără nicio intenționalitate sau vreun plan anterior.

Aceasta pretinde știința în permanență. Viața pe pământ, în toată frumusețea și complexitatea ei, este explicată ca fiind doar urmarea fuzionării întâmplătoare a unor substanțe chimice în urmă cu miliarde de ani, ce a dus la o formă simplă de viață, prin intermediul unei selecții naturale și al unor mutații aleatorii, care a evoluat în tot ceea ce astăzi trăiește, respiră și se mișcă.

Știința, așa cum s-a constituit în prezent, susține că însăși ideea unui Creator supranatural este „neștiințifică”, deoarece nu poate fi dovedită în mod științific, deci este o noțiune de care știința nu se poate ocupa. Această ipoteză nu reprezintă nimic din ceea ce știința însăși învață, ci este doar un punct de vedere filozofic impus acestei materii de studiu de oamenii de știință. De fapt, știința învață opusul: toată frumusețea și complexitatea lumii arată spre un Creator!

Totuși, Scriptura învață că Dumnezeu nu doar a creat totul, ci și susține toate lucrurile. Deci adevărata educație creștină despre știință ar trebui să pornească de la premise radical diferite de ceea ce știința pretinde în general. În mod inevitabil vor avea loc ciocniri, mai ales cu privire la origini.

Știința, care evaluează corect atât de multe lucruri, înțelege atât de greșit ideea de origini pentru că: (1) ea trebuie să caute răspunsuri doar în lumea naturală; (2) presupune că legile naturii trebuie să rămână constante.

Pretenția că există cauze naturale pentru fenomenele naturale este valabilă pentru monitorizarea uraganelor, de exemplu, dar este inutilă în ce privește originea lumii, care începe cu: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Ce ne poate învăța știința, care neagă supranaturalul, despre originea lumii care a fost în totalitate un eveniment supranatural?

Iar însușirea naturii de a fi constantă pare logică, dar Romani 5:12 declară: „... După cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuțit”, arătând că există un mediu natural discontinuu și diferit calitativ de toate lucrurile cu care se confruntă știința în prezent. O lume în care moartea nu a existat este radical diferită de tot ce vedem astăzi și, dacă presupunem că au fost foarte asemănătoare când, de fapt, nu au fost, ajungem la concluzii greșite.

Prin urmare, știința greșește cu privire la originea lumii deoarece neagă două aspecte esențiale legate de creațiune: puterea supranaturală din spatele ei și discontinuitatea fizică radicală dintre ce a fost la început și ce vedem noi astăzi.

Studiu la rând:

Ieremia 26–32

Evanghelizare, subcapitolul „Ferirea noilor membri de greșeli...”

1. Ce profet a prorocit, ca și Ieremia, împotriva cetății și a țării?

2. După ce criteriu a spus Ieremia că se poate recunoaște dacă un proroc este cu adevărat trimis de Domnul?

3. Despre cine scrie că, după ce s-a întors, s-a căit, și-a recunoscut greșelile și era rușinat?

4. În ce se păstrau documentele de vânzare-cumpărare în timpul lui Ieremia?

5. Ce se va întâmpla cu aceia care își urmează propria gândire și propriile căi?

I. Privire generală

Natura este revelația stereofonică, multimedia, 3D, 24 de ore din 24 a lui Dumnezeu despre Sine Însuși. Nu necesită abonamente plătite sau dispozitive de transmitere și este accesibilă oriunde și întotdeauna (Psalmii 19:1). Din acest motiv, la judecata finală nu vom putea să recurgem la scuza ignoranței, să spunem că nu L-am cunoscut pe Dumnezeu și de aceea nu L-am urmat (Romani 1:18-20). În măsura în care reflectă frumosul și adevărul, și artele pot fi un mijloc de a-L vedea pe Dumnezeu și a reflecta caracterul Său.

Biologia, fizica și alte ramuri ale științei sunt instrumente riguroase și eficiente pentru a înțelege diferite aspecte ale creației lui Dumnezeu. Dar adesea ele dau greș în ce privește originile. De exemplu, se spune că există două lucruri certe în lumea aceasta: moartea și taxele. Dar noi știm că nu a fost așa dintotdeauna. Cu toate că este o parte naturală și garantată a vieții noastre acum, moartea a fost o condiție inexistentă la început (și nici taxe nu au fost). Lumea fizică a fost afectată de o decizie moral-spirituală (Romani 5:12). Știința biologiei, așa cum se prezintă astăzi, nu permite această lămurire și, prin urmare, modelul ei despre originea vieții induce în eroare.

Dumnezeu a organizat legile universului cu atâta măiestrie, atât la nivel micro, cât și la nivel macro, încât se înțelege de ce știința poate studia și manipula în mod eficace lumea naturală, în scopul dorit de ea, fără să-L recunoască pe Dumnezeu, să îl întrebe sau să îi ceară ajutorul. Într-un anumit sens, Dumnezeu a făcut atât de bine sistemul, încât unora li se pare că poate funcționa independent de Creator și folosesc aceasta ca pe o dovadă împotriva existenței Sale. Educația și viziunea creștină nu comit această greșală, ci văd natura atât ca pe o dovadă a existenței lui Dumnezeu, cât și ca pe o posibilitate de a-L cunoaște pe El.

II. Comentariu

Știința în perspectivă

Istoria științei scoate la lumină o acumulare de realizări și perspective extraordinare, atât teoretice, cât și tehnologice. De la progresele medicale până la tehnologia informației suntem îndatorați comunității științifice pentru eforturile ei neobosite de a îmbunătăți viața modernă. Totuși, acele progrese se bazează pe o mulțime de erori, teorii neacceptate și paradigme învechite care au fost considerate depășite din cauza multor factori variabili, inclusiv prejudecăți și confuzii la care sunt predispușe toate științele.

Ținând cont de aceste observații, ar trebui să considerăm că abordarea cu rezerve a „adevărurilor” științifice este mai rezonabilă decât acceptarea cu ușurință a celei mai noi teorii științifice, care ar putea ajunge, într-o generație,

la coșul de gunoi al științei. Această perspectivă nu este la modă pentru că nu e treaba științei să facă publicitate greșelilor ei. Ea are și un mod propriu de a se absolvi de erorile ei sau de a le masca.

Iată două exemple: (1) aici știința ar fi trebuit să se plece în fața bisericii, dar nu a făcut-o; (2) biserica a fost țăpul ispășitor pentru o greșeală mai generală. (Următoarele două exemple sunt preluate parțial din John C. Lennox, *God's Undertaker: Has Science Buried God?*, Lion, Oxford, 2009, pp. 24, 68.)

1. Bazându-se pe raportul biblic, gânditorii creștini timpurii (Augustin, Irineu, Toma d' Aquino) au fost de acord că universul a avut un început și că Dumnezeu l-a creat. Totuși, în cea mai mare parte a epocii științifice moderne, consensul a fost că universul este infinit, atât ca vârstă, cât și ca proporții. Când atei au dezbătut cu creștinii existența lui Dumnezeu, apologeții au folosit originea universului ca dovadă a existenței lui Dumnezeu. Ateii au răspuns cu „realitatea” că universul era infinit, subminând astfel acel argument. Derulând rapid firul cronologic, spre sfârșitul secolului al XX-lea, oamenii de știință au ajuns să fie de acord că universul a avut într-adevăr un început. Dar unii au fost reticenți în a admite acest lucru. De ce? Pentru că li s-ar fi dat creștinilor o justificare pentru convingerile lor creaționiste. Să ne gândim puțin la acest lucru. Dovezile științifice precum deplasarea spre roșu a luminii din galaxiile îndepărtate sau radiația cosmică de fond susțin teoria conform căreia universul are un început. Această ipoteză se potrivește cu raportul biblic. Dar oamenii de știință au fost refractari la această concluzie, pentru că pierdeau prea mult teren în fața religiei. Nu ar fi mai frumos ca întreaga comunitate științifică să procedeze corect și să spună simplu: „Noi am greșit, dar creștinii creaționiști care cred în Biblie au avut dreptate”?

2. „Teza conflictului” care afirmă că religia și știința nu se pot împăca nici cum este propulsată în mare parte de întâmplări precum cele din viața lui Galilei. Faptul că unor astfel de întâmplări li se dau titluri dramatice, precum „Galileo, omul de știință secular extraordinar, versus Biserica, personificarea instituțională a dogmei religioase neștiințifice”, nu face decât să susțină teza. Bineînțeles, Galilei a avut dreptate cu privire la heliocentrism, iar biserica medievală a greșit, dar ideea este distorsionată când se afirmă că acesta a fost un caz vădit de dispută între știință și religie și că știința a câștigat. Adevărul este că Galilei a crezut în Dumnezeu și în Biblie toată viața sa. Necazul lui inițial nu a fost cu biserica, ci cu comunitatea științifică. Într-o scrisoare din 1615, el susține că profesorii de nivel înalt care i s-au opus au încercat să influențeze autoritățile Bisericii Romano-Catolice de a se pronunța împotriva lui. Argumentele lui științifice au fost o amenințare pentru aristotelismul care stăpânea în comunitatea științifică. Roma s-a conformat unei viziuni care era susținută de profesorii și filozofii itali-

eni. Această înțelegere nu absolvă Biserica Romano-Catolică de modul în care l-a tratat pe Galilei, ci demonstrează că Roma a fost pur și simplu în armonie cu modelul academic care domnea în zilele acelea. Dacă ne folosim de această situație ca o ilustrare a victoriei științei asupra religiei, înseamnă că facem din biserica medievală un țap ispășitor și distorsionăm istoria.

Aceste două exemple demonstrează că lupta dintre credință și știință este o pseudoluptă. Ideea conform căreia Big Bangul este *de facto* o concesie făcută creaționiștilor este falsă. Acum, această teorie despre originea universului este folosită ca un argument că Dumnezeu nu există împotriva celor care cred în existența Sa. Mulți creaționiști laici nu își dau seama că trofeul victoriei lor (și anume, că universul are un început) le-a fost smuls din mână și este folosit pentru a-i zdrobi iarăși, la modul figurat.

Un lucru bun pe care l-a adus era noastră postmodernă este că ne-a determinat „să recunoaștem faptul că oamenii de știință sunt în aceeași barcă cu oricare alți savanți care lucrează în domeniile lor și că toată știința care are succes pe piața publică a trecut prin sita umană a subiectivității, a posibilității de a greși, a prejudecății, a conflictului etic și multe altele. Adesea, oamenii seculari moderni se uită la știință prin „ochelari roz” și probabil nu sunt conștienți că știința a fost destul de departe de a reuși să infirme existența lui Dumnezeu sau credibilitatea convingerilor religioase. Totuși, nu trebuie să luăm ca atare cuvântul unui creștin. Iată critica fizicianului agnostic David Berlinsky față de pretențiile ridicate de propriul domeniu de studiu:

„A adus cineva o dovadă că Dumnezeu nu există? Nici pe departe! Explică cumva cosmologia cuantică apariția universului sau de ce se află aici? Nici pe departe! Au explicat științele noastre de ce universul nostru pare să fie bine adaptat ca să permită existența vieții? Nici pe departe! Sunt fizicienii și biologii dispuși să creadă în orice atâta timp cât nu este vorba de o gândire religioasă? Cam da! Ne-au oferit raționalismul și gândirea morală o înțelegere a ceea ce este bine, corect și moral? Nu prea! A fost secularismul secolului al XX-lea o forță spre bine? Deloc! Există o ortodoxie îngustă și apăsătoare în științe? Cam da! Există ceva în cadrul științelor și al filozofiei lor care să justifice pretenția că orice credință religioasă este irațională? Nicidecum! Este ateismul științific un exercițiu frivol de dispreț intelectual? Evident!” (*The Devil's Delusion: Atheism and its Scientific Pretensions*, <https://www.goodreads.com/work/quotes/1639458-the-devil-s-delusion-atheism-and-its-scientific-pretensions>)

Această scurtă critică și perspectivă ar trebui să aibă rolul de a demonstra că un creștin nu trebuie să se retragă din studierea științei ca și când ar fi în mod inerent contrar teismului sau Bibliei. Dimpotrivă, credința în Dumnezeu

și într-o creație ordonată, cu sens și planificată este cea care a motivat unele dintre cele mai mari minți ale istoriei să cerceteze lumea fizică din punct de vedere științific.

Despre frumusețe

Tradițional, au existat cinci ramuri ale filozofiei. Iată-le mai jos împreună cu obiectul lor de studiu: (1) Logica: gândirea ideală; (2) Etica: comportamentul ideal; (3) Politică: organizarea socială ideală; (4) Metafizică: realitatea supremă; (5) Estetica: forma și frumusețea ideale.

Deși multe dintre aceste subiecte pot fi auzite la radio, reflecția asupra frumuseții a devenit un lucru rar. În primul rând, frumusețea este considerată doar o preferință subiectivă din cauza relativismului cultural și moral al epocii noastre. Totuși, în adâncul sufletului, noi știm că această afirmație nu poate fi adevărată. De fapt, așa cum știm că există noțiuni de bază despre ce este „bine” care nu țin de timp, cultură sau loc, la fel stau lucrurile și cu conceptul de „frumos”. După cum spunea un filozof: „Frumosul este puritatea făcută să fie percepută de simțuri.”

III. Aplicație

Ascultă știrile și vei auzi cum oamenii folosesc argumente și contraargumente (logica) ca să spună cum ar trebui sau nu ar trebui să se comporte oamenii (etica) sau dacă politicienii conduc cum trebuie (politică). Dar când a fost ultima discuție pe care ai auzit-o despre frumusețe? Discută aceste întrebări în cadrul grupei:

1. În ce sens crezi că frumosul este înțeles mai degrabă dintr-un punct de vedere creștin decât dintr-un punct de vedere secular?

2. Rolul pe care îl joacă artele în viața noastră s-ar putea să nu pară a fi o prioritate, dar când ne gândim la modul în care media și artele afectează moralitatea societății, însemnătatea lor devine limpede. Andrew Fletcher a mers până acolo, încât a spus: „Dați-mi voie să compun imnul unei țări și nu îmi pasă cine face legile ei.” De ce a spus acest lucru? Ce fel contribuție pot aduce adventiștii în muzică, artă și literatură, contribuție care poate fi o mărturie pentru Dumnezeu?

3. Societatea este plină de clișee despre știință și religie. Din nefericire, acestea sunt de partea științei și iau în râs religia. De ce fel de pregătire au nevoie elevii adventiști care urmează studiile în domeniul științific pentru a susține credibilitatea Bibliei și a viziunii creștine?

4. Nu toți tinerii adventiști merg la școli adventiste. Cum pot deveni bisericele niște școli pentru acești tineri care să le întărească credința când sunt în universitățile seculare?